

Drek tot de enkels op Greidhoek' Festival

CILLA GEURTSSEN

WOMMELS De blubber mocht de pret niet drukken. Het Greidhoek' Festival in Wommels was zaterdag een gevarieerd, energiek muziekfeest.

De organisatie heeft nog flink wat stro over het terrein verspreid, maar dat mag niet meer baten. Al een half uur nadat de eerste bezoekers gearriveerd zijn, is het festivalterrein in Wommels veranderd in een enorme modderpoel. De meeste kinderen vinden het heerlijk: lekker rennen door de blubber en ongegeneerd ontzettend smerig worden.

Greidhoek' Festival kenmerkt zich door een brede muzikale programmering, speciale activiteiten voor kinderen en een uitgebreid kunstprogramma. De organisatie kiest per jaar een ander thema uit. Dit jaar is dat *Make love, not wâl*.

De aankleding is met veel zorg gedaan. Een enorme muur, met doorgangen, verdeelt het terrein in twee helften. Rond die muur is het kunstprogramma gecentreerd: er hangen gedichten, er is een borduurmuur en je kunt naar gedichten luisteren. In de *skientmesalon* ondergaan bezoekers een rustgevende Bobtoxbehandeling, inclusief komkommerschijfjes op de ogen. In de kindertent levert vooral het poppetjes knutselen van schuursponsjes mooie resulta-

Het orgeltje van Ruben Mulder rammelt lekker

ten op. En dan de muziekprogrammering: die schiet eigenlijk alle kanten op. Roadhouse trapt af met onvervalste blues. De band is goed op elkaar ingespeeld en het orgeltje van Ruben Mulder rammelt lekker. Café-eigenaar Jaap Prins uit Easterein zingt ook even mee. Sebeara bestaat ondertussen alweer 25 jaar en weet hoe je het publiek moet vermaken. De band staat met veel energie te spelen.

Arnold de Boer, bekend van Zea, komt met een Friestalige set met onder meer een cover van *Wurch* van It Dockumer Lokaeltsje. CIEL, een nieuw project rondom Michelle Hendriks, laat een goed opgebouwde set horen met stevige drumpartijen, donkere bastonen en sferische zang. De necropop van Douwe Dijkstra en de sneue vertoning zou je het etiket performance op kunnen plakken. Het duo staat met stalen gezicht op het podium en roept de tent op tot publieksparticipatie in de vorm van een minuut stilte. Ook alle kinderen staan vol verbazing naar de lijkst achter het duo te kijken. „Wie ligt daar nu in?” Rooie Waas noemt

zichzelf een anti-synthpop formatie. Er is inderdaad amper enige melodie te herkennen in de Nederlandstalige, elektronische muziek van dit trio, maar het is zeker gedurfd en experimenteel. The Jerry Hormone Ego Trip zet een pittige set neer. Hormone is niet erg tekstvast, maar zijn bravoure werkt aanstekelijk. Zijn in streepjesshirts gestoken begeleidingsband speelt strak en puntig. Het vocabulaire van de aanwezige kinderen is ongetwijfeld ook uitgebreid: „Dan hadden je ouders je maar niet mee moeten nemen naar een grote mensenfestival.”

De set van The Paceshifters is behoorlijk politiek gekleurd met onder meer verwijzingen naar Trump in het nummer *Boundaries*. De twee broers Dokman staan, uitgelicht door veel tegenlicht, vanuit hun tenen te musiceren. Voor de rappers Anbu Gang komen veel jongeren naar Wommels. Het kwartet weet het publiek flink op te ruien. Peter te Bos van Claw Boys Claw heeft er vooral veel zin in. Opgejaagd door Jeroen Kleijn op drums speelt de band oud en nieuw werk. Het scherpe randje is er bij Claw Boys Claw wel vanaf, maar het gesprink is er niet minder om. Met de wild gesticulerende Mark Foggo en zijn Skasters wordt deze zeer gevarieerde maar vooral drekkerige editie van het Greidhoek' Festival afgesloten.

Bassist Paul Dokman van The Paceshifters. FOTO NIELS DE VRIES